

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/108/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615200360
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3615200360.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobcu Ľubica Valná ĽUBYŤ, Čeladince 168, IČO: 34 669 159, zastúpeného: JUDr. Martin Landl, advokát v Lučenci, Rázusova 47/4825, proti žalovanému G. Q., nar. 29.XX.XXXX, bytom D., H. okružná XXXX/XX, o zaplatenie 906,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 1. decembra 2015, č.k. 3C/43/2015-48, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 906 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 906 eur od 03.01.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške: 5,25% ročne zo sumy 102 eur od 15.02.2014 do 14.05.2014, zo sumy 82 eur od 15.05.2014 do 18.06.2014, úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne: zo sumy 52 eur od 19.06.2014 do 15.07.2014, zo sumy 22 eur od 16.07.2014 do 18.07.2014, zo sumy 102 eur od 15.03.2014 do 18.08.2014, zo sumy 52 eur od 19.08.2014 do 22.09.2014, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne: zo sumy 32 eur od 23.09.2014 do 11.11.2014, zo sumy 12 eur od 12.11.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 269,42 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podaným návrhom domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 906 eur s príslušenstvom a úrokov z omeškania z príslušných súm. Žalovaný uviedol, že istina aj úroky boli žalobcom vyčíslené správne v doplnení návrhu, ale hlavná príčina, pre ktorú nemohol dlh splácať boli jeho finančné problémy, ktoré mu spôsobila jeho exmanželka, ktorá mu odmietla po rozvoде vydať to, čo mu patrí. Podal aj návrh na vyporiadanie BSM a bude nútený preniesť ťarchu dlhu na bývalú manželku v plnej výške.

3. Žalobca so žalovaným dňa 11.12.2013 uzatvoril Zmluvu o bezúčelovom úvere, predmetom ktorej bol úver vo výške 1 200 eur. So žalovaným sa dohodol na pravidelných 24 mesačných splátkach vo výške 102 eur, pričom prvá splátka sa mala uskutočniť 14.01.2014 a posledná 14.12.2015. Žalovaný uhradil splátky: dňa 14.01.2014 vo výške 102 eur, dňa 14.05.2014 vo výške 20 eur, dňa 18.06.2014 vo výške 30 eur, dňa 15.07.2014 vo výške 30 eur, dňa 18.07.2014 vo výške 22 eur, dňa 18.08.2014 vo výške 50 eur, dňa 22.09.2014 vo výške 20 eur, dňa 11.11.2014 vo výške 20 eur. Žalovaný si svoju povinnosť vo zvyšnej časti poskytnutého úveru nesplnil a dostal sa do omeškania so splácaním poskytnutého

úveru a k 02.01.2015 bol dlžný na istine 906 eur. Účastníci sa dohodli v bode 3.4 Zmluvy, že v prípade omeškania s riadnou úhradou, ktorejkoľvek splátky a to v akomkoľvek rozsahu, dochádza automaticky, t.j. bez potreby akéhokoľvek ďalšieho úkonu navrhovateľa k predčasnej splatnosti úveru. Navrhovateľ si uplatnil tiež úhradu zákonného úroku z omeškania v zmysle § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

4. Súd na základe vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že návrh je dôvodný. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalobca konal pri uzavretí zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zo zmluvy ani z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by žalovaný pri uzavretí zmluvy konal ako podnikateľ. Je teda nepochybné, že uzavretá zmluva zo dňa 11.12.2013 je zmluvou spotrebiteľskou. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1 200 eur, na ktorý žalovaný uhradil 294 eur. Žalobca si v návrhu uplatnil iba zaplatenie sumy rovnajúcej sa výške nezaplatenej časti úveru. Zároveň si uplatnil i úhradu úroku z omeškania z dlžných súm s ohľadom na výšku a dátum nezaplatenej časti splátok a omeškание s ich úhradou. Súd preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 906 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 906 eur od 03.01.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške: 5,25% ročne zo sumy 102 eur od 15.02.2014 do 14.05.2014, zo sumy 82 eur od 15.05.2014 do 18.06.2014, úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne: zo sumy 52 eur od 19.06.2014 do 15.07.2014, zo sumy 22 eur od 16.07.2014 do 18.07.2014, zo sumy 102 eur od 15.03.2014 do 18.08.2014, zo sumy 52 eur od 19.08.2014 do 22.09.2014, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne: zo sumy 32 eur od 23.09.2014 do 11.11.2014, zo sumy 12 eur od 12.11.2014 do zaplatenia.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalobca mal v konaní plný úspech a preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 269,42 eur. Trovy konania predstavujú zaplatený súdny poplatok 54 eur a trovy právneho zastúpenia 215,42 eur za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, návrh, vyjadrenie k odporu) po 51,45 eur, tri režijné paušály po 8,39 eur + 20% DPH v sume 35,90 eur.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Uviedol, že predložená Zmluva o úvere spĺňa všetky znaky formulárovej spotrebiteľskej zmluvy, pričom na jej právne posúdenie je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení. Žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy 906 eur odvodzuje od Zmluvy o úvere, ktorú je však potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon, nakoľko Zmluva o úvere obsahuje dojednanie ročnej úrokovej sadzby vo výške 48 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov predstavuje 120,38 % ročne. Takto určená výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu - Zmluvy o úvere. V tejto súvislosti poukázal rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31. júla 2009 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/584/2014 zo dňa 24. septembra 2009. Priemerná úroková miera z nových úverov pre domácnosti so splatnosťou od 1 do 5 rokov v roku 2013 predstavovala 11,16 % p.a. (ročne), pričom v Zmluve o poskytnutí pôžičky je uvedená úroková sadzba 48 %, čo viac ako štvornásobne prevyšuje priemerné úrokové sadzby pre obdobný typ úveru v danom období, a preto takýto právny úkon trpí absolútnou neplatnosťou. Ak teda žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy 906 eur a súčasne aj úrokov z omeškania odvodzuje od Zmluvy o úvere, pričom aj úroky z omeškania (aj keď priznané len v zákonom stanovenej výške) odvodzuje od lehôt splatnosti jednotlivých splátok úveru podľa Zmluvy o úvere, a Zmluva o úvere ako taká je neplatný právny úkon, pričom túto skutočnosť mal už konštatovať aj súd prvej inštancie, pričom túto otázku mal vyriešiť ako otázku predbežnú, tak žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy 906 eur nemôže odvodzovať od Zmluvy o úvere, ale len z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko v prípade, ak je zmluva neplatná, sú účastníci povinní na jej základe si vrátiť všetky poskytnuté plnenia. Žalobcovi teda nemôže prislúchať právny nárok na úroky z omeškania, nakoľko z neplatnej Zmluvy o úvere nemožno odvodzovať splatnosti jednotlivých splátok úveru, nakoľko takáto Zmluva o úvere je absolútne neplatná, a to od počiatku, a to bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca sa v konaní domáhal len zaplatenia nesplatennej časti istiny úveru a zákonných úrokov z omeškania. Žalobca teda nemôže mať ani právny nárok na trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v zmysle Zmluvy poskytol žalovanému ako úver vo výške 1.200 eur, pričom v konaní si neuplatnil žalovaným namietaný (podľa jeho názoru neprimeraný) úrok, ale len nesplatenú časť istiny zo zvyšných nezaplatených splátok spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania. Teda v danom prípade považuje namietanie dojednaných úrokov ako

účelové a irelevantné, nakoľko predmetom konania bola žaloba o zaplatenie zvyšku nesplatenej istiny a nie dohodnutých zmluvných úrokov, čo by v danom prípade mohlo predstavovať sporný nárok. Samotná Zmluva obsahovala všetky náležitosti v zmysle platných právnych predpisov, platných a účinných v čase uzatvorenia Zmluvy, a z tohto dôvodu považuje Zmluvu za platnú, tak ako ju za platnú považoval aj súd prvej inštancie. V prípade, že sa však odvolací súd stotožní s argumentmi žalovaného ohľadne neprimeranosti dohodnutých zmluvných úrokov, poukázal na ust. § 41 Občianskeho zákonníka. Za absolútne neplatný právny úkon by sa teda Zmluva mala považovať len v prípade, že by dojednanie o úrokoch nebolo možné oddeliť od zvyšku Zmluvy. V danom prípade však úroky predstavujú tiež samostatný nárok, ktorý je síce príslušenstvom pohľadávky, ale je možné ho žalovať aj samostatnou žalobou na súde, teda logicky potom ide o nárok, ktorý je možné oddeliť od zvyšnej časti Zmluvy. Zároveň však posúdenie toho, či časť právneho úkonu možno oddeliť od ostatného obsahu súvisí aj s výkladom právneho úkonu v zmysle ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 44/1998). Predmetom zmluvy o úvere ako právneho úkonu bolo poskytnutie peňažných prostriedkov zo strany veriteľa a záväzok dlžníka (žalovaného) vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť za poskytnutie týchto peňažných prostriedkov dohodnuté úroky ako cenu za dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov. Teda obe strany Zmluvy prejavili slobodne a bez akéhokoľvek nátlaku alebo konania v tiesni (čo nenamietal počas celého konania ani žalovaný) vôľu uzatvoriť zmluvu o úvere, ktorej podstatným znakom je jej odplatosť, pričom vôľou oboch strán bola aj dohoda o výške úrokov. Vôľou strán zmluvy tak bolo jednak poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov a jednak ako ďalšia náležitosť zaplatenie úrokov ako ceny za poskytnuté peňažné prostriedky. Teda aj v zmysle výkladu vôle strán Zmluvy ide, čo sa týka dojednávania úrokov, o dojednanie oddeliteľné od zvyšku Zmluvy. Žalovaný v danom prípade napriek vyššie uvedenému žiada, aby odvolací súd Zmluvu vyhlásil za absolútne neplatnú ako celok, čo je nesprávne. O správnosti tohto názoru svedčí aj ustálená judikatúra Ústavného súdu SR, napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 460/2014. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má ta to, že rozsudok je správny a preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

8. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

10. V prejednávanej veci mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalobca konal pri uzavretí zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zo zmluvy ani z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by žalovaný pri uzavretí zmluvy konal ako podnikateľ. Je teda nepochybné, že uzavretá zmluva zo dňa 11.12.2013 je zmluvou spotrebiteľskou. Rovnako mal odvolací súd za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.200 eur, na ktorý žalovaný uhradil 294 eur, pričom žalobca si v návrhu uplatnil iba zaplatenie sumy rovnajúcej sa výške nezaplatenej časti úveru a zároveň si uplatnil i úhradu úroku z omeškania z dlžných súm s ohľadom na výšku a dátum nezaplatenej časti splátok a omeškanie s ich úhradou. Žalovaný pritom uviedol, že istina aj úroky boli žalobcom vyčíslené správne v doplnení návrhu, ale hlavná príčina, pre ktorú nemohol dlh splácať boli jeho finančné problémy. Súd prvej inštancie preto správne zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 906 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 906 eur od 03.01.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň správne zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške: 5,25% ročne zo sumy 102 eur od 15.02.2014 do 14.05.2014, zo sumy 82 eur od 15.05.2014 do 18.06.2014, úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne: zo sumy 52 eur od 19.06.2014 do 15.07.2014, zo sumy 22 eur od 16.07.2014 do 18.07.2014, zo sumy 102 eur od 15.03.2014 do 18.08.2014, zo sumy 52 eur od 19.08.2014 do 22.09.2014, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne: zo sumy 32 eur od 23.09.2014 do 11.11.2014, zo sumy 12 eur od 12.11.2014 do zaplatenia.

11. Čo sa týka námietky žalovaného uvádzanej až v odvolaní, že žalobca svoj nárok na zaplatenie sumy 906 eur odvodzuje od Zmluvy o úvere, ktorú je však potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon, nakoľko Zmluva o úvere obsahuje dojednanie ročnej úrokovej sadzby vo výške 48 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov predstavuje 120,38 % ročne a takto určená výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi, čo spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu - Zmluvy o úvere, odvolací súd

uvádza, že ak by aj súd posúdil zmluvné dojednanie úrokov z úveru v predmetnej zmluve o úvere podľa § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné, tak neplatnosť tohto dojednania nečiní neplatnou celú zmluvu o úvere, keď dojednanie o úrokoch možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy /§ 41 Občianskeho zákonníka/, preto by mal žalobca v danom prípade v zmysle zostávajúceho obsahu zmluvy len nárok na vrátenie skutočne vyplatených sumy, tak ako si aj žalobca v tomto konaní uplatnil.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie v predmetnej veci v konečnom dôsledku správne rozhodol, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalovaného uvádzané v odvolaní za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).